

43. szám

2008. szeptember - október



Kedves Tagtársak!

Mint tudjátok, ez év áprilisában választási közgyűlést tartottunk.

Addigi elnökünk, Dembinszki Tamás átadta nekem az elnöki stafétabotot és részben megújult a vezetőség is.

Ezúton köszönöm Tamásnak azt a lelkiismeretes és fáradhatatlan munkát, melyet egyesületünk érdekében végzett. Távozó elnökünknek egyesületünk, munkája elismeréseként a „Tiszteletbeli Elnök” címet adományozta.

Tudom, a vezetőségi feladatok ellátása nem könnyű dolog, de vezetőségi tagtársaim nevében is ígérem, minden tőlünk telhetőt megteszünk azért, hogy ez a nagy hagyományokkal rendelkező egyesület a jövőben is otthont nyújtson az ulmi és Ulm-környéki magyaroknak és német barátainknak..

Milyen feladatok várnak ránk, mint egy külföldön működő magyar kulturális egyesületre?

Itt szeretnék elsősorban az egyesület alapszabályzatában lefektetett célokra emlékeztetni:

- a magyar nyelv, a hagyomány, a honismeret ápolása és terjesztése,
- a hagyományos magyar kultúra megismertetése, terjesztése,
- szabadidős programok szervezése,
- jótékony célú tevékenység.

Mindezek a célok önmagukban nagyon szépek, de igazán akkor érnek valamit, ha meg is valósítjuk őket.

E helyen szeretnék felszólítani minden egyes tagot, hogy aktívan járuljon hozzá ahhoz, hogy ezeket a célokat elérhessük.

A mai globalizált világban, a külföldi kultúregyesületek utánpótlási gondokkal küzdenek, ez alól sajnos mi sem vagyunk kivétel. Szükségünk van több új és fiatal tagra ahhoz, hogy munkánkat eredményesen és tartósan folytathassuk az elkövetkező években. Ezért kérek mindenkit, hirdesse ismeretségi körében egyesületünket, hívja meg rendezvényeinkre barátait, munkatársait.

Nincs problémánk azzal sem, hogy német barátainkat is bevonjuk az egyesület életébe, hiszen egyik fő célunk a magyar kultúra terjesztése.

Németországban nagyon sok magyar kulturális intézmény működik, melyeknek egy része – mint egyesületünk is - a BUOD-ban tömörült. A BUOD-dal és a testvéregyesületekkel való együttműködést

továbbra is szeretnénk fejleszteni, kölcsönös látogatásokkal, közösen szervezett rendezvényekkel.

Vezetőségünk ezentúl is igyekezni fog színvonalas programokat összeállítani. Cserébe csak annyit kér, hogy tagjaink látogassák is ezeket a rendezvényeket, hiszen nekik készültek!

Remélem, hogy az új vezetőség segítségével, a tagság támogatásával sikeresen elláthatom majd tisztségemet, így szolgálva az Ulmi Magyar Kultúregyesületet.

*Bauer Ferenc, elnök*

## A csíksomlyói búcsú



A világhíró csíksomlyói búcsút személyesen kívántuk egyszer végre átélni. Öten – Ági, Magdi, Uli, Kati, Anni - nekiláttunk még februárban a szervezésnek, és végül heten keltünk útra (ketten még Magyarországon csatlakoztak hozzánk). Magyarországon Pécsen – Bacsur Magdi házában - tartottunk pihenőt oda is, meg visszafelé is.

A nagylaki határátkelő után lassan tudtunk haladni. Az útburkolat javítása, lyukak kerülgetése és a nagy forgalom miatt csak késő éjszaka érkezünk meg Csíkcsicsórá. A Szabó családnál voltunk három éjszaka elszállásolva. Ők úgy fogadtak bennünket, mint régi kedves ismerősöket, pedig most láttuk egymást először. Magdinak és





*Kis csapatunk a Szabó családdal*

testvérének, Péternek ez a hihetetlen kedves fogadtatás nem volt ismeretlen, hiszen ők már voltak Erdélyben.

Szombaton már kora délelőtt gyülekeztek a falubeliek, a templom keresztje alatt magyar zászlókkal, néhányan népviseletben, apraja-nagyja, fiatal, öreg. Ketten (Kati és Uli) hozzájuk csatlakoztunk és elindultunk gyalog a 10 km-re levő Csíksomlyóra. A többiek autóval mentek Csíksomlyó határáig. Még innen is elég hosszú volt a gyaloglás a dombra. A hegyről visszatekintve a látványt szavakkal nem lehet kifejezni. Mintha a Kegyhely a szív lett volna, és a utakon az emberek az áramló vér. Lehetünk több százezen, a világ minden tájáról. A hangosbemondón keresztül hallhattuk, hogy melyik csoport mely országból érkezett. Megragadó érzés volt nézni a különböző világokból gyalogosan, énekelve érkező csoportokat, pici gyerekekkel, öregekkel, kezükben a magyar zászló és kereszt. Ahogy hallottuk, voltak olyanok, akik több napon keresztül zárandokoltak esőben, sárban, éjszaka az erdőben és szalmakazlakban aludva.

A búcsús hívek némelyik csoportja hagyományörző huszár ruhát viselt erre az alkalomra. A mise színhelyén már nagyon sokan helyet is foglaltak a fűben, szép napsütéses időben érkezünk. Kevéssel a mise kezdete után az eső is elkezdett zuhogni. Mindenki felállt, felvette az esőkabátját, ernyőt nyitott és tovább figyelt a szertartásra. A monda szerint azért esik az eső ilyenkor, mert a szép Mária sír, és ez így van minden évben. A misét még a szakadó eső sem zavarta meg, mindenki maradt a helyén, míg végül is elállt és szép idő lett. Aki átélte már, hogy többszázezer ember éneklí a magyar és székely himnuszot, annak nem kell elmondanunk, hogy ez milyen érzés. Tulajdonképpen nem is lehet szavakba önteni. A hívők késő délutánig együtt maradtak, és ki-ki a csoportja keresztje alatt ugyanúgy visszagyalogolt a saját falujába, városába. Csíkcscsóra késő délután érkezünk vissza, a lábunk rendkívül fáradtan, de a lelkünk megújulva, tele örömmel.

A templomhoz vezető főutca mindkét oldalán – búcsúkra jellemzően – mindenféle csemegét árúsítottak a kürtöskaláctól kezdve a lángosig, különböző fafaragásokat, népviseleti ruhákat.

Másnap elutaztunk **Sepsiszentgyörgyre**, ahol Ági családja várt bennünket ebéddel. Itt is a szíves erdélyi vendéglátást tapasztaltuk. Ütközben megáll-

tunk Tusnádfürdőnél, azután a Szent Anna tónál. Visszafelé még a csíkszeredai „Csíki Székely Múzeum”-ban a nagybányai művésztelep tárlatát is sikerült megtekinteni.

**Máréfalván** üttöttük fel következő tanyánkat a Papp családnál, ahol nemcsak Magdit és testvérét fogadták régi ismerősként, hanem az egész „csapatot”. Máréfalván nemcsak a székelykapukat csodálhattuk meg, hanem a falumúzeumban lehetőségünk volt egy kevés betekintést nyerni a régi nehéz paraszti életbe. Magdi és Anni meglátogatták Kovács Piroska nénit is, aki nagyon sokat tett és tesz a székely hagyományok megőrzése érdekében.

Magdit várták **Székelyudvarhelyen**, ahová a következő napon Annival átadta az Orbán alapítványnak a Németországban gyűjtött adományokat. Megható, hogy milyen szépen bánnak a gyerekekkel, tiszták és rendezett körülmények között élnek, de a jövőben is további segítségre van szükségük.

A város központi parkjában vannak felállítva és nemzetiszínű szalagokkal ellátva a kiemelkedő magyar személyiségek szobrai. Megható!

Máréfalváról hazafelé vettük az irányt. Úton, útfélen kerékpárosokat láttunk Magyarország irányába (tehát haza), a csomagtartón összezsavart magyar zászlóval.

Segesvár, Meggyes, Nagyszeben után délre vitt az utunk **Hátszegre**. Darányi Pali meghívására utolsó „romániai” éjszakánkat a Kendeffy kastélyban (Santa Maria Orlea) töltöttük. Többen közülünk először láttak „igazi” kastélyt. Stílszerűen van berendezve, szépen fel van újítva, jelenleg hotelként és étteremként működik.



Másnap Pécsre utaztunk, ahol egy napot szántunk városnézésre (dióhéjban). Az élményekben gazdag és nagyon szép utunkat a „Salibár” étteremben prima hangulatban zártuk le.

Még nekünk magyaroknak is – akik szíves vendéglátásról híresek – lenyűgöző az erdélyi magyarok önzetlen vendégszeretete. A csíkcscsói, sepsiszentgyörgyi és máréfalvai szíves vendéglátás örök emlék marad számunkra. Az az érzésünk, hogy ez nem az utolsó erdélyi utunk volt.

*Karsai Anni, Laczkó Kati*

## Extra Hungariam

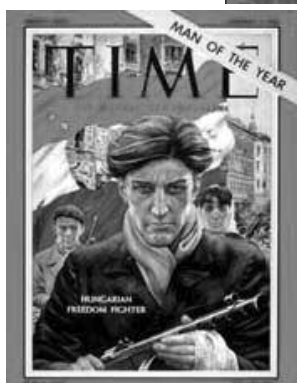
non est vita, si est vita non est ita\*) - írta a legnagyobb magyar a Hitelben. E cikksorozat, melyben a történelmi Magyarországon kívüli magyar jelenlét egyes mozzanatait kísérem meg bemutatni, címeként Széchenyi István szállóigéjének kezdő részét vettem kölcsön.

### A LYUKAS ZÁSZLÓ

A Rákosi-diktatúra megszilárdulásával az állami jelképeket is megváltoztatta a történelmi hagyományokkal szakítani akaró, a nemzeti értékeket semmibe vevő kommunista rendszer. A kommunista alkotmány életbelépésének napján, 1949. augusztus 20-án, törvényerőre emelkedett a köznyelvben Rákosi-címernek nevezett új címer, amelyet a magyar zászló közepén is kötelező volt elhelyezni. Más kommunista országok címerétől, mit például a csehszlovák vagy a bolgár címertől eltérően, az új magyar címer a magyar hagyományokból semmit sem mentett át, hanem félreérthetetlenül a szovjet minta alapján készült. Nem csoda, hogy már a forradalom első napján, valószínűleg a Bem téren, jelent meg az első lyukas zászló és vált, a mai napig is, az 1956-os Forradalom és Szabadságharc jelképévé. Korabeli fényképek igazolják, hogy akinek nem volt nemzeti zászlója amiből kitépje a gyűlölt címert, az közepen kivágott lepedőt használt, hogy tanúbizonyságot tegyen a forradalom mellett. A Time magazin 1957-es év első számában a magyar szabadságharcost választja meg az év emberének és a folyóirat borítóján megjelenik immár a világhíressé vált „Lyukas Zászló“.



Lepedőből alakított „lyukas zászló”



„Az év embere” – Time, 1957.01.07

A „Lyukas Zászló” azóta csaknem elválaszthatatlan az 1956-os emlékművektől. Tudtommal a legutoljára elkészült ilyen emlékművet tavaly júniusban avatta fel Cleveland (Ohio, USA) magyarsága.



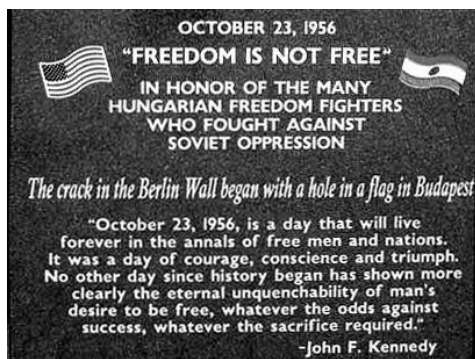
Az 1956-os Magyar Forradalom Szabadságharcosa



Freedom Fighter of the 1956 Hungarian Revolution  
Cardinal Mindszenty Plaza – Cleveland, Ohio, USA

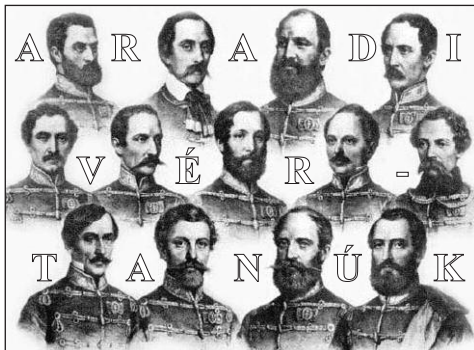
A Mindszenty József bíborosról elnevezett téren elhelyezett emlékmű Gyuri Hollósy ([www.hollosoy.com](http://www.hollosoy.com)), az Egyesült Államokban élő, szobrászművész alkotása. A szobor talapzatán az 1956-os Forradalom és Szabadságharc ma már nyilvánvaló történelmi jelentőségét tömören hirdeti ez a felirat: *The crack in the Berlin Wall began with a hole in a flag in Budapest.*

(A Berlini Fal repedése egy zászlóba vágott lyukkal kezdődött Budapesten).



Dr. Hatvany Béla Csaba  
\*) Magyarországon kívül nincs élet, ha mégis van, akkor nem olyan.





*Amikor az aradi tizenhárom vértanúra emlékezünk, valójában mindazok előtt tisztelgünk, akik életüket adták a szabadság eszméjéért. Az aradi tizenhárom fogalmába beletartozik gr. Battyhány Lajos, Ormai Norbert és Kazinczy Lajos, akiket a világosi fegyverletétel után szintén kivégeztek. És azt hiszem, idetartozik egy kicsit Petőfi is, és mindazok, akik a csatatéren vesztették életüket. A magyarok mellett szerbek, horvátok, németek. Akkor senki nem nézte, hogy kinek mi az anyanyelve. Egyetlen dolog számított, a haza, a becsület, az adott szó. Mert a magyarok alkotmányra esküdtek fel, hát védtek életük árán is. Az az emberi méltóság, ahogyan vállalták sorsukat, mély nyomot hagyott a szemtanúknak. Október 6-án a várórság az aradi minorita kolostor vezetőjétől kilenc papot kért az élített tábornokok mellé. Csak négy szerzetest tudott a kolostor biztosítani: Pléva Balázs, Vinkler Brúnó, Bardócz Sándor és Sujánszky Euszták már aznap meglátogatta az élítelteket. A továbbiakban Sujánszky Euszták minorita szerzetes visszaemlékezését közöljük, melyben megrázó élményeit mondja el az aradi tizenhárom vértanú utolsó óráiról és kivégzéséről.*

(Élő Erdély)

### **Sujánszky Euszták: Mindegyik hős lélekkel halt meg**

Október 6-án reggeli két órakor megindulva, miután a várba bejutánk, ki-ki a reá bízottakat felkeresni s meglátogatni főgondjának tartá. Vírasszottak a nagylelkű foglyok, és mennyire lehetett, szeretteiktől néma soraikban végbúcsút véve, a legszükségesebb rendeleteket megtéve, s példás buzgósággal a bűnbánat és oltáriszentségben részesülve, maguk csinosíttatásával, lelkük tiszta öntudatában várak be ama borzasztó időpercet, mely őket vagy felszabadítja, vagy mielőbb annak széke elé állítandja, kitől ügyük szentsége és igazságos voltáért szenvedett vértanúi halál után a dicsőség babérját megnyerendik.

Fél ötre elmúlt, s én bevégezven Poeltenberg Ernő és Aulich Lajos uraknál papi kötelességem kolostorunk meghagyásából, az annyira ismeretes, lábtörés következtében ágyban fekvő nagy hőst, Damjanichot látogatám meg, őszinte részvétünkkel

előtte megnyilvánítandó. Kezet szorítva fogadott beléptemkor, s a brünni hóhért (Mayer), aki éppen szobájában kémlelődött, valamint az őrt is kiparancsolván, velem barátságos beszélgetésbe elegyedett.

Sokat beszélt a politikáról, többet Kossuthról s igen bosszankodva Görgeyről. Többek közt mondta: „Tisztelendő barátom (ily címmel illetett beszéd közben)! Nem félek a haláltól, hisz ezerszer néztem én szembe; ámde mégis fáj, hogy a császári háztól azon kegyelmet sem nyerhetők, miszerint katonához illetőleg - golyó által végeztetnének ki.” - ezeket mondva felkérte, hogy az éj óraiban vigasztalhatlan nője, Emilia számára némi megnyugtatóként általa készített imát imádkozó nőjének kézbesítsem, melyről ő megnyugtatta, midőn már-már távozandó valék, így szóla: „Tisztelendő barátom! Ön tán nem is tudja, ki vagyok.” Mire felelém: „Igenis, tudom.”

„Én ugyan - mondá ő - rác vagyok vallomásomra, de mint rác meghalni nem akarok. Áldjon meg engem! Azt is tudom, miszerint ön engemet addig meg nem áldhat, míg én meg nem gyónom bűneim, tehát hallgasson meg.” E nagy férfiú meggyónt, röviden a hitvallást letette, és én, midőn engedve kérelmének őt feloldozám, kezeimet fejére tettem, és azt önkézeivel fejére szorítván egész imám alatt ott tartotta, s miután ez is megtörtént így szóla: „Most már nyugodtan halok meg, mert magyar pap által áldattam meg.” (Az abszolutiót értvén.) S miután ágyában újra felemelkedett, mondá: „Mielőtt eltávoznék, tisztelendő barátom, ha nem utál, csókoljon meg engem.” „Hogy utálnám a hősök leghősebbikét!” S mi majd öt percig egymás nyakába borulva keservesen zokogánk. Ne adj Isten több ilyen életmenet!

Végre elközelgetvén az idő, melyben mindenki övéihez visszasietett, magam is kénytelen valék elhagyni az egy kevésbé a nagy katonát és igaz hazafit.

Remegve vártam a börtönész szobájában a percet, melyben a borzasztó spectaculumra indulnunk kellend.

Elérkezett ez is.

Tompa moraj közt megérkezék a kísérő sereg, és háromnegyed hatra a négy golyóra ítélt tábornok, úgymint Kiss Ernő, Schweidel József, Lázár Vilmos és Dessewffy Arisztid a sáncok között agyonlövették. Kiss Ernő az első lövés után el nem dőlve, reája másodszor is három egyén lövén hala el. (A három áldozat arcra borulva, Kiss Ernő hátra bukva feküdt a sánc árkában a nap lementéig. Kiss Ernőt a lövések közelről érték, bőrébe fúródott a lőpor, s a füst befeketítette az arcát.)

Testeiket a sáncok hantjai földik, mert elvitetésük meg nem engedtetett. - A hazában a hazaért elhunytak fölött virrasszon a béke angyla.

Végrehajtatván a fennírt négy tábornokon a véres ítélet, a bitófára ítélt kilenc tábornok ugyanazon katonai kíséret mellett indult meg, közbevevően

vigasztalásul melléjük rendelt papi egyéneket. Fél óra után eljutván az Újard felé vonuló térségre, hol kilenc fa felállítva jelezte a Golgotát, s felolvasztatva még egyszer az ítélet, megkezdett a borzasztó működés.

Poeltenberg Ernő volt az első, kit Török Ignác gróf (!), ezt Láhner György, Knezic Károly, Nagysándor József, Leiningen-Westerburg Károly gróf, Aulich Lajos, Damjanich János és gróf Vécsey Károly követett. Mindegyik hős lélekkel halt meg. Egyik a másikat azzal biztatván, hogy nemsokára ismét együtt leendnek. Lelki éberségüket eléggé kitüntette az, hogy midőn mi papok siránk, ők, nevezetesen Nagysándor József a mellette levő Vinkler Brúnó barátunkhoz imígyen szóla: „Eddig ön vigasztalt engem, s jelenleg ön sir, jobb - úgy mond -, ha imádkozunk.” És ekkor Leiningen gróf, noha ágostai vallású, hozzánk csatlakozva fennhangon mondá a pap által elmondott ima szavait. Midőn Leiningen grófra került a fel-függesztési rend, ez szót kért, mi neki meg is engedtetvén, kimenté magát azon aljas vád alól, mintha Budavára elfoglalása alkalmával az elfogott osztrák tiszteteket oroztatva gyilkoltatta volna meg, esküvel erősítvén, hogy ilyesmi a magyar tábor részéről soha nem történt.

Fájdalmát nyilvánítá azon, hogy e vádat bírái előtt megcáfolni, megsemmisíttetnie nem engedtetett, s mielőtt élni megszűnt, e szavakat mondá: „Odafenn igazságosabban ítélnék fölöttünk.” Damjanich, látva, hogy sírok, így szólt: „Mit sir, tisztelendő barátom, hisz akit kezében tart, az is az igazságért akasztatott fel.” S reá kerülván a sor, miután hét bajnoktársá halálának szemlélője volt, így szóla: „Azt gondoltam, hogy utolsó leszek, ki mindig első voltam a csatában.” S mankók segélyével kocsijáról leereszkedvén, miután nyakkendőjét kezeimbe adá, hogy mint örök emléket nejjének kézbesítem, lelépett az oszlop előtti zsámolyra, s még egyszer megszólítva, ne feledjem el a reám bízottakat, a vele működő hóhért figyelmeztette, hogy szakállát össze ne kuszálja, e végszavakkal: „Éljen a haza!” kiadá nagy lelkét. *(Sujánszky kifeledte részletesen bejegyezni Damjanich szavait. Átadván a nyakkendőjét, mondá: „Mondja meg nőmnek, hogy ezt nem a hóhér oldta le nyakamról, s nézzem meg jól, bátran fogok meghalni. Mondja el ezt nőmnek, ez vigaszára leend imádott Emiliámnak.”)* Őt miután Vécsey gróf is követte (Gróf Vécsey fekete atilla fölött sötétzöld fölöttöt viselt, melyet leöltvén, Marchot lelkésznek nyújtá át ama kéréssel, lenne szíves nejjének kézbesíteni emlékül), a borzasztó spectaculum megszűnt, vagyis inkább csak most tűnt fel egy borzasztó, szívet repesztő látomány.

Kilenc oszlopon kilenc tábornok, köztök gróf Leiningen honvédtábornoki öltönyben függve, velők annyi család öröme örökre eltemetve.

A kivégezettek holttestemei nagybörzszt a helyszínen lőnek elásva. (Történeti hűség kedvéért ki kell jelentenünk, hogy a gyásztéren hetet temettek el. Amint napnyugta után tört lélekkel a

kivégezések helyéről hazatértünk, három koporsót szállítottak át a hidon; azok egyikébe Kiss Ernőt rejtették a sáncok között.) Damjanich Mácsán, Leiningen jószágán Monoron, Vécsey az aradi temető kriptái egyikében alusszák örök álmukat.

Nyugodjanak a haza szent ügyéért elvezett bajnokok!

Ti meghaltatok, neveitek azonban a történet lapjain örökké élni fognak.

### Ady Endre

#### Október 6

Őszi napnak mosolygása,  
Őszi rózsa hervadása,  
Őszi szélnek bús keserve  
Egy-egy könny a szentelt helyre,  
Hol megváltott - hősi áron -  
Becsületet, dicsőséget  
Az aradi tizenhárom.

Az aradi Golgotára  
Ráragyog a nap sugára,  
Oda hull az őszi Rózsa,  
Hulló levél búcsú-csókjá;  
Bánat sir a száraz ágon,  
Ott alussza csendes álmát  
Az aradi tizenhárom.

Őszi napnak csendes fénye,  
Tűzz reá a fényes égere.  
Bús szívünknek enyhe fényed  
Adjon nyugvást, békességet;  
Sugáridon szellem járjon  
S keressen fel küzdelminkben  
Az aradi tizenhárom.

### Dr.-Ing. Peter Hecker

allgemein beeidigter und öffentlich bestellter  
Verhandlungsdolmetscher und  
Urkundenübersetzer der ungarischen Sprache  
(az Ulmi Magyar Kultúregyesület tagja)

vállalja

- anyakönyvi kivonatok,
- bizonyítványok, diplomák,
- bírósági periratok,
- szerződések,
- műszaki szakszöveg
- és minden egyéb okirat

hiteles, pecséttel ellátott, német/magyar és magyar/német fordítását rövid határidőre.

Breslauer Straße 18, 89231 Neu-Ulm  
Tel. (0731) 713731, Fax (030) 484981462  
Handy: 0179-4764474  
E-Mail: p-a.hecker@gmx.de



*100 évvel ezelőtt  
jelent meg  
Molnár Ferenc  
klasszikussá vált  
ifjúsági regénye:*

## **„A Pál utcai fiúk“.**

Szia Ernő!

Képzeld, 100 éves lettél. Egy százéves kisfiú. Még szobrot is kaptál a múlt héten a Práter utcában, amint a fiúkkal éppen golyót gerintasz abban a legendás pillanatban, amelyben teremtd - bizonyos Molnár Ferenc - megállította feletted az égen a mulandóság napját.

Mondták már neked, hogy tulajdonképpen te vagy az első magyar sorozathős, hiszen először sorozatban jelentél meg egy újságban? Egy sorozathős, akinek olyan kicsi a lába nyoma, hogy üldözői se tudják felfogni ésszel. Hiába, a nagyság átka.

Te Ernő! Téged nem hívtak úgy, hogy Nemecek úr, sem úgy, hogy Nemecek Nemzettestvér, nem lettél sem Nemecek Bajtárs, elvtárs, polgártárs, te megúszta a XX. századot. Igaz, ehhez korábban bele kellett halnod az életbe. Milyen fura, nem? A legendák halva születnek.

Tudsz valamit a többiekéről? Képzeld, a jó Boka még 1916-ban meghalt, az úgynevezett első világháborúban. Az elsőben, amelyben már gázzal ölték a frontokon, s az utolsóban, amelyben a hadifoglyokat illet életben hagyni. Boka János cs. kir. hadnagy - élt 30 évet.

Weisz, Geréb és Wendauer meg úgy tűnt el, hogy sárga csillagot kellett a kabátjukra varrni, és felrakták őket vagonokba, olyanokba, amelyeken a te korodban csak állatokat szállítottak. Soha nem tértek vissza. Ez már abban az úgynevezett második világháborúban történt, az első olyanban, amelyben atombomba robbant, és az utolsóban, amelyikben még maradtak túlélők. Mondják, a nagyobbik Pásztor is ott volt, amikor odaterelték Weiszeket a szerelvényhez, csak nem vörös inget hordott, hanem feketét.

Aztán ott van a Csele. Csele elment az országból Amerikába, az unokái már nem beszélnek magyarul, Clevelandben élnek, van egy kalap-üzletük. Az áll a cégtáblán: Csele and Csele, Hats and Caps.

Áts Ferit börtönbe csukták és halálra ítélték, mert nagy forradalom tört ki Pesten egy ködös októberben, és ő a jó oldalra állt, de később kiderült, hogy az a rossz oldal. Ma megint jó. De ezt már nem érthette meg. A körúton a Mária utcától nem messze volt egy mozgókép színház. Na, ott

harcolt, pedig akkor már túl volt a hatvanon. Puskája is volt, csapata is volt, de nem tudta megvédeni a zászlóját, azt a tépett lukas zászlót. A Barabás lett az ügyvédje, de nem tudta kihozni a rúcs mögül.

Nem olyan idők voltak.

Akkoriban végleg elveszni látszott a grund. Tudod, amikor egy egész országot einstandolnak, bizony, az kemény.

Na és a Csónakos. Papuskám, az megúszott mindent. Melós lett a Weisz-Mannfrédiban, aztán jöhettek-mehettek a kormányok, kommandók, szervezetek, gittegyletek, az csak nem keveredett bele semmibe. Megházasodott, lett nagy családja, aztán csak járt ki a Fradi meccsre, nagyokat fűtyölt, ha nyertek, ha veszítettek, megtanított minden utcakölyköt szépen káromkodni, és köpködté a szotyit, amíg volt foga megrágni. Ferencváros-Ferencváros, hééé Ferencváros!

Te Ernő! Most, hogy így a fiúkról beszélünk lehet, hogy jobb is, hogy az író háromszor megfűrésztött téged abban a regényben? Talán jobb volt eszmétől lázasan a hazáért meghalni, mint felnőni és elveszíteni benne a hitet, vagy megélni, hogy a haza elveszejt téged?

Haza, haza... – nagy Há vagy kicsi? Hogy írjam, Ernő? Ha nagybetűvel írom, manapság azt mondják, magyarkodok, ha kicsivel, rám fogják, hogy áruló vagyok, és akkor az én nevemet is csupa kisbetűvel írják majd valakik. A valakik sokan vannak, s valahogy mindig megtalálják egymást. Nemrég óta van egy nagy találmány. Neked nagyon tetszene. Internetnek hívják, mindenki használhatja, hogy híreket olvasson, tanuljon vagy üzenjen vele másoknak, és úgy van az Ernő, hogy ma divat mindent kisbetűvel írni. Neveket, címeket, és az emberek annyi ostobaságot és aljasságot képesek írni egymásnak, egymásról - persze nem az igazi nevükön - hogy tulajdonképpen mindegy is, kisbetűvel írják a nevüket vagy nem, mert csak a név kötelez, a névtelenség semmire sem kötelez. Lehet, hogy ez egy olyan kisbetűs kor, és ez a világ csak a valakiké?

Ugye, hogy nem úgy van az, Papuskám?! Ugye, hogy a HAZA nagybetű, csupa-csupá erős, hatalmas írásjegy? És a GRUND is? És az is, hogy, SZABADSÁG, EGYENLŐSÉG, TESTVÉRISÉG, meg hogy BÁTORSÁG, BÁTORSÁG, BECSÜLET, ÁLDOZAT, MEGBOCSÁJTÁS? Ugye, mi azért így írjuk? Ugye, így? Na jól van, jól van. Te mindig meg tudsz nyugtatni ez ügyben. Látod, most is te adod a bizonyosságot, mint egy ajándékot, pedig ez a te születésnapod. Köszönöm neked.

Ami pedig a korodat illeti, a századik születésnapod, rá se ránts! Tudod, halhatatlanoknál ez csak rigófűtty. Boldog születésnapot, Ernő! Éljenek a Pál utcai fiúk, éljen a grund!

Tisztelettel: Geszti Péter

# Viccek

Egy csiga mászik fel a tölgyfára. Ötven év múlva elér a feléhez, majd megcsúszik és lezuhan a földre. Keservesen megüti magát, majd így szól:

- Na lám csak! Ez a vége a nagy sietségnek!

A gilisztafiú kérdi a gyászruhás és zokogó mamájától:

- Mama, miért sírsz?

- Apád miatt.

- Miért hol van?

- Elment horgászni.

Az orvos az egyik betegét teszti a pszichiátriai osztályon.

- Mi lenne, ha levágnám a bal fülét? - kérdezi fűrkészőn az orvos a páciensről.

- Nem hallanék jól. És nem is látnék jól.

- Hogyhogy nem látna jól?

- Mert leesne a szemüveg a fejemről.

- Betartotta a tanácsot, és csak tíz szál cigarettát szív naponta?

- Igen, doktor úr.

- Akkor nem értem, miért nem javul az állapota?

- Talán azért, mert azelőtt sosem dohányoztam.

- Doktor úr, a férjem egész éjszaka beszél álmában! Mit csináljak?

- Hagyja nappal szóhoz jutni, asszonyom!

A rendőr fia elégtelent hoz az iskolából, mert nem tudta megmondani, hogy hol van Afrika. A rendőr alaposan elveri a fiát, hogy milyen buta, és aludni zavarja. Mikor a rendőr lefekszik, megkérdezi a feleségét:

- Te, az igazat megvallva, én sem tudom, hogy hol van Afrika. Te tudod?

- Egész pontosan én sem, de nem lehet messze - válaszol az asszony -, ugyanis a gyárba menet minden reggel találkozom egy négerrel. Biciklin jár.

A skótot megkérdezik, hogy miért rúzt vett a barátnőjének.

- Azért - feleli a skót -, mert ezt kis részletekben visszakapom tőle.

Mi hozta le a nőt a fáról? - Az evolúció.

És a férfit? - A gravitáció.

- Mi az abszolút kód?

- Amikor a rendőr a jelzőlámpa tetejéről kiabálja a színeket.

- Ki az abszolút paraszt?

- Akinek már az óvodában is szalonna volt a jele.

- Mi az abszolút részegség?

- Amikor három ember beül egy szobába, megisznak fejenként egy üveg whiskyt, majd az egyikük kimegy, a másik kettő pedig megpróbálja kitalálni, hogy melyikük ment ki.

- Mi az abszolút rossz szervezés?

- Skinhead-esküvőre cigányzenekart hívni.

- Ki az abszolút naív kismama?

- Aki a szülőszobában kinyitja az ablakot, hogy be tudjon repülni a golya.

## CUCILISTA VICCEK

**Hány dülás érte hazánkat?**

- Tatár-dülás

- Török-dülás

- Felszaba-dülás

**Mit tanultunk meg legyőzőinktől?**

- A tatárok megtanítottak minket futni.

- A törökök megtanítottak minket kávéfőzni.

- Az oroszok megtanítottak minket csókolózni!

**Ez hát a demokrácia?**

A második világháború után lopás közben elfogták a rendőrök a cigányt. Vallatás közben jól elverik, mire felordít:

„Ez hát az a híres demokáré?”

**Latabár kerékpárt kap.**

Latyi egy kerékpárt tol a színpadra. Ott morfon-dírozik hangosan:

- Rám akarják sózni ezt a járművet, de nekem nem tetszik a vörös kormány. Nekem a régi fekete kellene.

Elzárják. Kiszabadulása után a színpadon így szól:

- A vörös-kormányért leültettek. Most már kormány nélküli bringa sem kell.

**Jött a magyaroknak**

Rákosit viszi sofőre Pesten és Rákosi kérli tőle:

- Mi jót tegyek a magyar népnek?

A sofőr válasza:

- Hajtsd a Dunába!

**Arisztid meglátogatja Taszilót.**

Arisztid tartja a barátságot. Meglátogatja Taszilót az Erzsébet-körúti lakásában.

Megdöbbenve olvassa azonban az ajtón lévő táblát, amelyen ez áll: NŐZÖK. Neki esik és szidja: „Te becstelen! Ha nincstelenek is lettünk, ilyen szörnyűséget nem írunk ki ajtónkra.”

Tasziló védekezik: „Ha Kropacsekné a földszinten kiírhatja, hogy „HIMZEK”, akkor én is nyugodtan kiírhatom, hogy NŐZÖK!”

**Magyar történelemszemlélet az 50-es évek elején**

Régen úgy jellemezték az ország elitjét:

- Az Árpád-háziaktól a Zichyig.

Ma úgy mondják, hogy:

- A szarháziaktól a stricikig.

**Nemcsak jogunk, de kötelességünk is**

Szegeden tömeggyűlést tartanak. Az előadó kifejti, hogy a szocializmus építése nekünk

„szuterén” jogunk. A hallgatóság nevéhez méltón hallgat, majd egy nyugdíjas orvos bácsi jelentkezik:

- Én csak kiegészíteni szeretném az előadó

elvtársat. A szocializmus építése nekünk

nemcsak szuterén jogunk, hanem manzárd kötelességünk is.

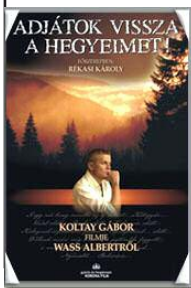




**Október 17, péntek,  
20 órakor  
OKTÓBERI BÁL  
zenél a Kristály-Duó**

**Szeptember 21, vasárnap, 15 órakor**  
Protestáns istentisztelet – egyesületünkben,  
utána filmvetítés - Wass Albert: Adjátok  
vissza a hegyeimet

Koltay Gábor filmje Wass Albert, a XX. századi  
erdélyi magyar irodalom kimagasló személyi-  
ségének életútját mutatja  
be, amely jellegzetesen  
trianoni sors. A rendező az  
író műveiből, gondol-  
taiból építkezik, végig-  
követi írói-közéleti pálya-  
futásának legfontosabb  
állomásait, nem megkerül-  
ve a személyével kapco-  
latban felmerülő szene-  
délyes kérdéseket sem.



**Dr. Blum Ildikó**

- ügyvéd -

**NÉMET-MAGYAR  
ÜGYVÉDI IRODA**

Heinrich von Tettingen Straße 37  
78465 Konstanz - Wallhausen  
Tel/Fax: 0 75 34 / 99 54 84

**Ügyvédi képviselet  
Németországban és Magyarországon**

Kanzlei Corvinus  
[www.ildiko-blum.de](http://www.ildiko-blum.de) - [info@ildiko-blum.de](mailto:info@ildiko-blum.de)

**Nagytakarítás**

szeptember 13-án 10.30-tól!



**Ulmer  
Kulturnacht  
szeptember 20,  
17 órától**

**Táncház a Csöböröcsök együttesével.**

Az összes rendezvényen való részvételre  
jogosító csuklópánt elővételben és a  
rendezvény napján is egyesületünkben  
megvásárolható.

**JOHANN HOCK**

Dipl.-Ing.

**öffentlich bestellter und vereidigter  
Übersetzer für UNGARISCH**

feleskettett magyar nyelvi fordító  
bejegyzve: Landgericht Ulm  
vállalja

- anyakönyvi kivonatok
- bírósági ítéletek
- szerződések
- diplomák
- bizonyítványok
- műszaki szakszövegek
- és egyéb okiratok

német hatóságok által elfogadott  
hiteles fordítását német nyelvre  
szinkrontolmacsolás általános és szakirányú  
rendezvényeken német és magyar nyelven

**Hopfenweg 1 - 89155 Erbach-Ringingen**  
Tel.: (07344) 3823 - Fax: (07344) 5883  
Mobiltelefon: 0172 - 7317298  
E-Mail: [johann.hock@t-online.de](mailto:johann.hock@t-online.de)



Szerkeszti és vezeti  
Darányiné  
Demeter  
Magdi

**RADIO FREE FM  
102,6 MHz Kábelén 97,7**  
**Magyar nyelvű rádió**

**Szombatonként 9 órától**

**Az Ulmi Magyar Kultúregyesület kiadványa**

**Telefon: (0731) 35479**

Egyesületi honlap: <http://www.ulmke-online.de>

E-Mail: [info@ulmke-online.de](mailto:info@ulmke-online.de)

Felélős szerkesztő: Baczur Magdi  
Tel. (07305) 21821 - E-Mail: [magdi.b@web.de](mailto:magdi.b@web.de)

Olvasó-szerkesztő: Bánrévi Magdi